

Arrest

nr. 252 678 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen betreffende zijn Afghaanse nationaliteit, noch aan zijn verklaringen inzake zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 211 093 van 17 oktober 2018.

Zijn tweede verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal daar er geen geloofwaardige elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Daarnaast strookten de gegevens op de door hem voorgelegde amayesh-kaart niet met zijn (eerdere) verklaringen. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij houdt vast aan zijn verklaringen die hij reeds uiteenzette tijdens zijn eerste en tweede verzoek. Betreffende Afghanistan wijst hij voorts op de gebrekkige algemene veiligheidssituatie, de verspreiding van het coronavirus, dat ook in Afghanistan slachtoffers maakt(e), en stelt hij dat hij er niet zou kunnen wennen aan de Afghaanse cultuur omdat hij mettertijd geïntegreerd is in België en geeft hij aan dat men – op basis van zijn uiterlijk – zou denken dat hij christen is geworden. Ook zijn advocaat benadrukt in zijn brief (enkel) deze elementen. Ter staving van zijn verklaringen legt hij volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, gedateerd op 23 juni 2020 en twee door zijn advocaat voorgelegde psychologisch attesten van Dokters van de Wereld te Antwerpen, gedateerd op 1 en 2 juli 2019.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt dat: "Verzoeker meent dat zijn mentale problemen heeft ervoor gezorgd dat hij in het verleden de asielinstantie niet kon overtuigen.". De Raad wijst op hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing werd vastgesteld door de commissaris-generaal: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

In dit verband moet er op worden gewezen dat de door uw advocaat voorgelegde en in zijn brief besproken documenten, namelijk de psychologische attesten van Dokters van de Wereld Antwerpen van 1 en 2 juli 2019, reeds in uw tweede verzoek om internationale bescherming werden neergelegd en uitgebreid besproken. Daarenboven werden uw psychologische problemen ook in het beroep bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek uitvoerig besproken. Toen al werd geoordeeld dat uit deze attesten niet blijkt dat u bijzondere procedurele noden heeft.

Bovendien haalt u bij het indienen van uw huidige, derde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 24 juni 2020). Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de DVZ dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen (Verklaring volgend verzoek, 15/31856Y, 24 juni 2020).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

6. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift het document "3. Een kopie van Amash kaart" gevoegd. De Raad wijst erop dat hij dit document reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede verzoek. De commissaris-generaal heeft toen in zijn beslissing, waartegen verzoeker niet in beroep is gegaan bij de Raad, het volgende vastgesteld omtrent dit document: "Met betrekking tot de voorgelegde vluchtelingenkaart die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat deze inconsistent is met uw eerdere verklaringen.

In het kader van uw voornoemde eerste verzoek om internationale bescherming besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) op 20 december 2017

tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van subsidiaire bescherming omdat u er niet in slaagde om uw beweerde Afghaanse nationaliteit en uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling of onderdaan aannemelijk te maken (zie beslissing in het administratief dossier). Het CGVS benadrukte in voornoemde beslissing dat het opmerkelijk is dat u geen enkel stavingstuk kon voorleggen dat uw beweerde Afghaanse nationaliteit en uw lang verblijf als Afghaan in Iran zou kunnen ondersteunen. Voor wat betreft mogelijke documenten ter ondersteuning van uw lang verblijf als beweerdelijke Afghaan in Iran, verklaarde u tijdens uw onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek nooit documenten te hebben gehad in Iran, wat onaannemelijk is, gelet op uw verblijf in de omgeving van de Iraanse hoofdstad Teheran gedurende (minstens) 14 jaar alsook de blijvende aanwezigheid van uw ouders in Iran sinds ongeveer 20 jaar. Geconfronteerd met informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat heel wat Afghanen (inclusief Afghaanse vluchtelingen) wel legaal in Iran verblijven met Iraanse verblijfsdocumenten, herinnerde u zich plots dat de Iraanse overheid 6 of 7 jaar geleden documenten voor Afghaanse vluchtelingen afleverde, maar dat uw vader die niet kon betalen. Gevraagd naar de verschillende types van verblijfsdocumenten die door de Iraanse overheid aan Afghanen werden afgeleverd in de periode van 14 jaar dat u zogenaamd als Afghaan in Iran verbleef, stelde u dit niet te weten, kon u hierover geen toelichtingen verschaffen en bleek u de bekende amayesh-kaarten voor Afghanen in Iran niet te kennen. U legde in het kader van uw eerste verzoek nog andere verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw beweerde Afghaanse herkomst ondermijnen en het CGVS besloot dat U niet de waarheid vertelde over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking. De RvV oordeelde in voornoemd arrest van 17 oktober 2018 dat het CGVS voornoemde argumenten terecht voerde en bevestigde de beslissing van het CGVS. De RvV preciseerde dat van iemand die gedurende veertien jaar als Afghaan in Iran heeft gewoond – zij het legaal, zij het illegaal – wel degelijk redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bekend is met de mogelijkheid om verblijfsdocumenten te verkrijgen en dat hij hierover consistente en eenduidige verklaringen aflegt, quod non in casu; dat men zelf niet over een amayesh-kaart hoeft te beschikken om te weten dat het amayesh-registratiesysteem bestaat en hier minstens al over te hebben gehoord (zie arrest RvV, p. 11).

In het kader van huidig volgend verzoek blijkt u plots zelf over een Iraanse amayesh-kaart te beschikken en legde u op 10 juli 2019 een origineel exemplaar hiervan neer met de bedoeling aan te tonen dat u wel degelijk als Afghaan in Iran woonde en dat u tijdens uw eerste verzoek de waarheid had verteld (zie het verslag van uw Verklaringen van 10 juli 2019 op de DVZ, punt 15). U liet in dit verband op de DVZ noteren dat u deze “vluchtelingenkaart” sinds een maand of zo hier in bezit hebt en dat u ze in Iran verkreeg in 1394; dat uw ouders ongeveer 7 jaar voordat u Iran verliet naar Afghanistan terugkeerden en daar hun verblijfsvergunning moesten afgeven; dat ze u achterlieten bij familie in Shiraz (Iran) en dat u daarom uw kaart nog hebt; dat u toen nog jong was en daar allemaal niets van wist (zie het verslag van uw Verklaringen dd. 10.07.2019 op de DVZ, p. 17). In het licht van voornoemde gemotiveerde beslissing dd. 20.12.2017 van het CGVS en voornoemd arrest dd. 17.10.2018 van de RvV, komen uw huidige nieuwe verklaringen apert gesolliciteerd en onaannemelijk voor. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw nieuwe bewering dat u niet op de hoogte was van het bestaan van uw amayesh kaart omdat u nog jong was, terwijl u bij de aflevering ervan in 1394 (wat neerkomt op een omgerekende periode tussen april 2015 en maart 2016) een leeftijd van ongeveer 20 jaar had. Verder moet vastgesteld worden dat u tijdens uw onderhoud op het CGVS in juni en december 2017 (in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming) herhaaldelijk verklaarde dat uw ouders nog steeds in Iran wonen, terwijl u nu plots verklaart dat uw ouders een (Iraanse) verblijfsvergunning hadden maar nu niet meer bezitten omdat ze van Iran naar Afghanistan terugkeerden ongeveer 7 jaar voordat u Iran verliet, hetgeen neerkomt op circa 2008. Deze nieuwe verklaring dient kennelijk gelezen te worden in het licht van uw eerdere verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u uw verblijf als Afghaan in Iran niet kan aantonen met eigen documenten of documenten van uw ouders.

Bovendien is de bewijswaarde van een Iraans document bijzonder relatief. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling of nagmaakt door vervalsers, verkregen kunnen worden. Opmerkelijk is in dit verband nog dat de door u voorgelegde amayesh-kaart kennelijk van het type Amayesh 13 blijkt te zijn dat de Iraanse overheid niet reeds in 2015-2016 - zoals u beweert - maar pas sinds 2018 aflevert, toen u in België was (zie informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd wordt aan uw administratief dossier).”.

Verzoeker heeft het document “4. Een kopie van een mail over zijn sportieve activiteiten” gevoegd aan zijn verzoekschrift. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn sportactiviteiten in België irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Het feit dat hij zich in een e-mail heeft

voorgesteld als een Afghaan die in Iran heeft geleefd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit en aan zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Deze beweringen in deze e-mail zijn immers gebaseerd op verzoeker zijn eigen verklaringen.

7. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

8. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten en artikels over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar informatie betreffende de (veiligheids)toestand/situatie in Afghanistan, gelet op het feit dat hij niet heeft aangetoond dat hij over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wenst te wijzen op de twee arresten van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die zij heeft aangehaald in haar verzoekschrift met name over de terugkeermogelijkheden en coherente verklaringen bij mentale problemen. De verzoekende partij wenst ook te wijzen op de stukken die zij heeft ingediend met name stuk 3, een amayesh-kaart, en stuk 4, een bewijs van haar sportieve activiteiten. Zij meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden herhaald: *“dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.”* Verzoekende partij betwist, noch weerlegt dit.

4.2. Betreffende de stukken die zij heeft neergelegd, met name een amayesh-kaart en een bewijs van haar sportieve activiteiten gevoegd als stukken 3 en 4 bij haar verzoekschrift, herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking waarin aangaande deze stukken het volgende wordt vastgesteld:

“6. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift het document “3. Een kopie van Amash kaart” gevoegd. De Raad wijst erop dat hij dit document reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede verzoek. De commissaris-generaal heeft toen in zijn beslissing, waartegen verzoeker niet in beroep is gegaan bij de Raad, het volgende vastgesteld omtrent dit document: “Met betrekking tot de voorgelegde vluchtelingenkaart die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet vooreerst worden vastgesteld dat deze inconsistent is met uw eerdere verklaringen.

In het kader van uw voornoemde eerste verzoek om internationale bescherming besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) op 20 december 2017 tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van subsidiaire bescherming omdat u er niet in slaagde om uw beweerdde Afghaanse nationaliteit en uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling of onderdaan aannemelijk te maken (zie beslissing in het administratief dossier). Het CGVS benadrukte in voornoemde beslissing dat het opmerkelijk is dat u geen enkel stavingstuk kon voorleggen dat uw beweerdde Afghaanse nationaliteit en uw lang verblijf als Afghaan in Iran zou kunnen ondersteunen. Voor wat betreft mogelijke documenten ter ondersteuning van uw lang verblijf als beweerdelijke Afghaan in Iran, verklaarde u tijdens uw onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek nooit documenten te hebben gehad in Iran, wat onaannemelijk is, gelet op uw verblijf in de omgeving van de Iraanse hoofdstad Teheran gedurende (minstens) 14 jaar alsook de blijvende aanwezigheid van uw ouders in Iran sinds ongeveer 20 jaar. Geconfronteerd met informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat heel wat Afghanen (inclusief Afghaanse vluchtelingen) wel legaal in Iran verblijven met Iraanse verblijfsdocumenten, herinnerde u zich plots dat de Iraanse overheid 6 of 7 jaar geleden documenten voor Afghaanse vluchtelingen afleverde, maar dat uw vader die niet kon betalen. Gevraagd naar de verschillende types van verblijfsdocumenten die door de Iraanse overheid aan Afghanen werden afgeleverd in de periode van 14 jaar dat u zogenaamd als Afghaan in Iran verbleef, stelde u dit niet te weten, kon u hierover geen toelichtingen verschaffen en bleek u de bekende amayesh-kaarten voor Afghanen in Iran niet te kennen. U legde in het kader van uw eerste verzoek nog andere verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw beweerdde Afghaanse herkomst ondermijnen en het CGVS besloot dat U niet de waarheid vertelde over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking. De RvV oordeelde in voornoemd arrest van 17 oktober 2018 dat het CGVS voornoemde argumenten terecht voerde en bevestigde de beslissing van het CGVS. De RvV preciseerde dat van iemand die gedurende veertien jaar als Afghaan in Iran heeft gewoond – zij het legaal, zij het illegaal – wel degelijk redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij bekend is met de mogelijkheid om verblijfsdocumenten te verkrijgen en dat hij hierover consistente en eenduidige verklaringen aflegt, quod non in casu; dat men zelf niet over een amayesh-kaart hoeft te beschikken om te weten dat het amayesh-registratiesysteem bestaat en hier minstens al over te hebben gehoord (zie arrest RvV, p. 11).

In het kader van huidig volgend verzoek blijkt u plots zelf over een Iraanse amayesh-kaart te beschikken en legde u op 10 juli 2019 een origineel exemplaar hiervan neer met de bedoeling aan te tonen dat u wel degelijk als Afghaan in Iran woonde en dat u tijdens uw eerste verzoek de waarheid had verteld (zie het verslag van uw Verklaringen van 10 juli 2019 op de DVZ, punt 15). U liet in dit verband op de DVZ

noteren dat u deze "vluchtelingenkaart" sinds een maand of zo hier in bezit hebt en dat u ze in Iran verkreeg in 1394; dat uw ouders ongeveer 7 jaar voordat u Iran verliet naar Afghanistan terugkeerden en daar hun verblijfsvergunning moesten afgeven; dat ze u achterlieten bij familie in Shiraz (Iran) en dat u daarom uw kaart nog hebt; dat u toen nog jong was en daar allemaal niets van wist (zie het verslag van uw Verklaringen dd. 10.07.2019 op de DVZ, p. 17). In het licht van voornoemde gemotiveerde beslissing dd. 20.12.2017 van het CGVS en voornoemd arrest dd. 17.10.2018 van de RvV, komen uw huidige nieuwe verklaringen apert gesolliciteerd en onaannemelijk voor. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw nieuwe bewering dat u niet op de hoogte was van het bestaan van uw amayesh kaart omdat u nog jong was, terwijl u bij de aflevering ervan in 1394 (wat neerkomt op een omgerekende periode tussen april 2015 en maart 2016) een leeftijd van ongeveer 20 jaar had. Verder moet vastgesteld worden dat u tijdens uw onderhoud op het CGVS in juni en december 2017 (in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming) herhaaldelijk verklaarde dat uw ouders nog steeds in Iran wonen, terwijl u nu plots verklaart dat uw ouders een (Iraanse) verblijfsvergunning hadden maar nu niet meer bezitten omdat ze van Iran naar Afghanistan terugkeerden ongeveer 7 jaar voordat u Iran verliet, hetgeen neerkomt op circa 2008. Deze nieuwe verklaring dient kennelijk gelezen te worden in het licht van uw eerdere verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u uw verblijf als Afghaan in Iran niet kan aantonen met eigen documenten of documenten van uw ouders.

Bovendien is de bewijswaarde van een Iraans document bijzonder relatief. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling of nagmaakt door vervalsers, verkregen kunnen worden. Opmerkelijk is in dit verband nog dat de door u voorgelegde amayesh-kaart kennelijk van het type Amayesh 13 blijkt te zijn dat de Iraanse overheid niet reeds in 2015-2016 - zoals u beweert - maar pas sinds 2018 aflevert, toen u in België was (zie informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd wordt aan uw administratief dossier).".

Verzoeker heeft het document "4. Een kopie van een mail over zijn sportieve activiteiten" gevoegd aan zijn verzoekschrift. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn sportactiviteiten in België irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Het feit dat hij zich in een e-mail heeft voorgesteld als een Afghaan die in Iran heeft geleefd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit en aan zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Deze beweringen in deze e-mail zijn immers gebaseerd op verzoeker zijn eigen verklaringen."

Hieruit blijkt dan ook dat een onderzoek werd gevoerd naar de stukken waarnaar de verzoekende partij verwijst ter terechtzitting, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. De verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting tot het aangeven dat zij die stukken heeft neergeld, maar blijft in gebreke valabele en concrete opmerkingen aan te voeren betreffende de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij valabele elementen of argumenten bijbrengt die hetgeen eerder in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking *in concreto* wordt vastgesteld in een ander daglicht plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS